

pseud. "Lancet"

Urodził się 10 sierpnia 1917 w Piotrogradzie jako syn adwokata Stanisława i Marii z Wojewódzkich.

W Wilnie, gdzie ojciec prowadził kancelarię, uczęszcza do Gimnazjum im. kr. Zygmunta Augusta i jest harcerzem sławnej Błękitnej Jedyńki Żeglarskiej.

Po złożeniu egzaminu dojrzałości w 1935 wstępuje do Szkoły Podchorążych Sanitarnych Zawodowych w Warszawie i do wybuchu wojny w 1939 zalicza 4 lata Wydziału Lekarskiego Uniwersytetu Józefa Piłsudskiego.

6 września w stopniu st. sierż. podch. otrzymuje przydział mobilizacyjny na stanowisko zastępcy komendanta Pociągu Sanitarnego nr 6. Jego zadaniem jest ewakuacja szpitali na trasie Warszawa-Brześć-Kowel-Lublin-Kowel, które wykonuje do 18 września. W tym czasie otrzymuje awans na ppor., o czym dowiaduje się jednak dopiero po wojnie.

26 września pociąg, którym miał wrócić do Wilna, zostaje przez bolszewików skierowany przez Stołpce do Niegorełoję, a stąd przewieziono I. do obozu w Griazowcu k/Wołodzy. Tu pracuje w obozowej izbie chorych, ale kiedy okazało się, iż nie jest oficerem, odstawiono go do Baranowicz i tu zwolniono.

Powróciwszy do Wilna 20 października wznawia studia medyczne w USB, a po jego likwidacji przez litewskiego okupanta kontynuuje studia konspiracyjnie, zarabiając na życie dorywczą pracą fizyczną.

Od października 1940 wznawia naukę w Kownie. Tuż przed jej zakończeniem 23 maja 1942 zostaje aresztowany przez gestapo i przez pewien czas przebywa w więzieniu na Łukiszkach. "Wykupiony" z niego przez rodzinę 12 czerwca tego roku otrzymuje dyplom lekarza i natychmiast rozpoczyna staż podyplomowy w szpitalach wileńskich.

Z konspiracją wiąże się już w sierpniu 1941, organizacyjnie należąc do → Garnizonu Wilno i pozostając do dyspozycji → Dzielnicy Śródmieście. Tu też od sierpnia 1942 jest dowódcą plutonu.

10 czerwca 1943 zostaje zaangażowany w Szpitalu Powiatowym w Świrze, gdzie jako lekarz współpracuje z siatką terenową AK.

20 października tegoż roku zostaje służbowo przeniesiony do → Oddziału "Górala" /Gracjan Fróg/, przemianowanego z czasem na 3 Brygadę AK "Szczerbiec".

Na stanowisku jej lekarza pozostaje do końca, tj. do czasu rozbrojenia 17/18 lipca 1944. W okresie tym organizuje szpital dla I Zgrupowania AK Okręgu Wileńskiego w → Onżadowie; bierze udział we wszystkich akcjach i bitwach toczonej przez 3 Brygadę: od → Wornian i → Mikuliszek poczynając, poprzez → Rudomino, → Szumsk, → Miedniki, → Kienę, → Grauzyski, → Białą Wakę, → Nowe Troki, → Soleczniki Wielkie, → Jaszuny, → Murowaną Oszmiankę, → Kotłówkę, aż po walki na Belmoncie i Antokolu podczas → Operacji "Ostra Brama". 19 ^{marca} maja po akcji w Grauzyszkach zostaje mianowany ppor.

I. jest jednym z tych, którzy zdołali uciec podczas podstępnego rozbijania oficerów AK w → Boguszach.

Po likwidacji 3 Brygady w sierpniu 1944 podejmuje pracę w Siemieliszkach. W styczniu 1945 nielegalnie wyjeżdża do Białegostoku, a 13 lutego zostaje

8

został zmobilizowany do wojska jako lekarz.

W 1950 występuje jako świadek obrony w procesie "Szczerbca", co ściąga na niego represje: najpierw oddelegowanie z Centralnej Przychodni Lekarskiej MON do prowincjonalnego garnizonu, a następnie 25 września 1952 przeniesienie do rezerwy, do której przechodzi w stopniu mjr.

Równolegle do służby wojskowej pracuje zawodowo /w PUR-ze w Warszawie/ oraz rozpoczyna pracę dydaktyczną i naukową. Jej etapy wyznaczają kolejno: Wydział Lekarski UW, Akademia Medyczna w Warszawie, Instytut Centrum Medycyny Doświadczalnej i Klinicznej PAN, w których specjalizuje się w neurologii i neuropatologii, zdobywając doktorat w 1960, habilitując się w 1980, uzyskując docenturę w 1982.

I. publikuje około 50 prac naukowych w swojej specjalności i wielokrotnie odbywa staże naukowe oraz pracuje za granicą: Saskatchewan w Kanadzie 1958/59, Bethesda w USA 1963, Baltimore w USA 1977/78, Staten Island NY w USA 1979/80.

Społecznie udziela się przede wszystkim w ruchu kombatanckim. Jest współorganizatorem środowiska żołnierzy AK Okręgu Wileńskiego, od marca 1990 wchodząc w skład Zarządu Głównego SZŻAK, a od czerwca - na stanowisku Prezesa Okręgu Wileńskiego tegoż Związku.

W 1992 awansowany na ppłk.

Z tytułu zasług w okresie służby w AK odznaczono go w 1944: Srebrnym Krzyżem Virtuti Militari V kl., Krzyżem Walecznych, Krzyżem zasługi z Mieczami Srebrnymi /zweryfikowane w 1966 i 1972/ oraz Krzyżem Armii Krajowej, nadanym w 1976. J. Żyliński, Udział lekarzy Polaków w konspiracji i walce zbrojnej...

Warszawa 1973, mszps

R. Korab-Zebryk, Operacja wileńska AK, W-wa 1985, PWN

E. Banasikowski, Na zew Ziemi Wileńskiej, Paris 1988, Editions Spotkania

J. Erdman, Droga do Ostrej Bramy, W-wa 1990, PWN

Jan Malinowski] 6 Δ